

Stilling, naar Lovforslaget maatte vende tilbage dersaa i ændret Skikkelse, rimeligvis med den Vnndring, at det skal føres tilbage til den oprindelige Skikkelse saaledes, som det er forelagt af den højtærede Minister. Men det skal jeg afvente. Jeg ser helst, at Lovforslaget bliver vedtaget i sin oprindelige Skikkelse eller i alt Fald med saa smaa Vnndringer som muligt, fordi det er den humaneste Opfattelse af Frittiglovens § 23, og det er Humaniteten, som lønner sig bedst i Længden, vist ogsaa mellem Folk og Folk.

Lh. Nielsen: Den ærede sidste Taler bemærkede, at det jo var Spørgsmaalet, om Stillingen for Udlændinge var bleven forandret eller ikke, efter at den ny Fattiglov er bleven vedtaget. Det forekommer mig, at Stillingen i ethvert Fald ubetinget er bleven forandret, thi før have Udlændinge kunnet erhverve Fattigforsørgelse, naar de havde haft et tilstrækkeligt Antal Aars Ophold her i Landet, men det er ikke mere Tilfældet, naar undtages Svenskere, som i saa Henseende have en ekseptionel Stilling. Betingelserne ere bleve forandrede for de øvrige Udlændinges Vedkommende, idet de nu ubetinget skulle erhverve Indfødsret, inden de kunne saa Forsørgelsesret. Der kan vel ogsaa være nogen Grund til at tage Spørgsmaalet om Indfødsret i det hele under Overvejelse, hvilke Betingelser der skulle fordræ, før at Indfødsret skulde kunne gives o. s. v.; thi det maa vel anses som en Kendsgerning ved det Lovforslag, som her foreligger, at det store Antal Ansøgninger, der ere fremkomne, før en meget væsentlig Del ere begrundede i de tvende nævnte Love, Fattigloven og Alderdomsforsørgelsesloven. Der er derfor vistnok god Grund til at tage under Overvejelse, om man skal følge de samme Regler, som man hidtil har fulgt, og opstille de samme Betingelser for Indfødsrets Meddelelse eller vedtage ny. Teoretisk forekommer det mig ikke, at der nogen Sinde har været fuldstændig Enighed mellem Lands ting og Folketing om denne Sag, men praktisk har denne Enighed været til Stede, idet Rigsdagen jo, maatte kun med Undtagelse af et enkelt Aar, har været i Stand til at blive enig om denne Slags Love. Af den ærede Ordfører er det allerede forklaret paa udførlig og klar Maade, hvilke Betingelser der teoretisk have været opstillede fra Landstingets Side. Det er et 5-aarigt Ophold og Ubefaling af den vedkommende Kommunalbestyrelse tillige med enkelte andre Betingelser. Det er dette, som Tinget har fastholdt siden 1875, maatte endog lige siden

den allerførste Samling, efter at den revide-rede Grundlov var bleven vedtagen. men i hvor vel der ikke har været fuld Enighed om Betingelserne, er man i Praksis naaet at blive enig. Nu vil Landstinget fravige sin tidligere Stilling og forandre de 5 Aar til 12 Aar, medens derimod den første Betingelse er bleven staaende i Overensstemmelse med, hvad der tidligere har været gældende, nemlig at den, der søger Indfødsret, er saa godt stillet, at han kan ernære sig og sin Familie uden at falde det offentlige til Byrde. Det betragter jeg umægtelig som Hovedbestemmelsen, og jeg stønner ikke, at der om denne Bestemmelse nogen Sinde har været Uenighed mellem Tingene. Det andet Ting har gentagne Gange erklæret dels i Udvalgsbetænkninger og dels ved sin Ordfører, at det var noget, man maatte fordræ, at den paagældende var saaledes stillet, at han ikke straks saldt Fattigvæsenet til Byrde, naar han skulde have Indfødsret. Om Aaremaalet har der derimod ikke været Enighed, idet Folketinget har fastholdt, at man ikke ubetinget kunde sige, at 5 Aar vare Betingelsen. Man maatte i hvert enkelt Tilfælde se paa, hvorledes Stillingen var. Det forekom mig heller ikke, at Landstinget selv skarpt har kunnet fastholde Betingelsen, man har stadig været nødt til at gøre Afvigelser fra Betingelsen: de 5 Aars Ophold, ligesom det ogsaa ses i det Forslag, som foreligger her, at man ikke har kunnet fastholde Betingelsen: det 12aarige Ophold. Det forekommer mig, at det dog vistnok vil være for strengt at forlange et 12aarigt Ophold, og det vilde ogsaa være mod den Stilling, som det andet Ting tidligere har indtaget i denne Henseende. Det er jo imidlertid noget, man kan forhandle om, nemlig om, hvorvidt man overhovedet skal have et bestemt Aaremaal, eller om man ikke meget mere bør undersøge og skønne over hvert enkelt Tilfælde. I de første Aar var Praksis, saa vidt jeg ved, den, at man vedtog en Lov for hver enkelt, der skulde have Indfødsret. Det er muligt, at man ikke skal vende tilbage til denne Praksis, men at man skal se paa hvert enkelt Tilfælde uden at opstille et Aaremaal som Betingelse, det har jo vist sig umuligt at fastholde, og det har givet Anledning til, at Tingene blive uenige. Her er for denne Sags Vedkommende 15 udelukkede, fordi de ikke have haft et tolvaarigt Ophold her i Landet. Jeg for mit Vedkommende — og jeg antager, det gaar flere som mig i den Henseende — kan ikke være med til, men maa tage en reserveret Stilling og forbeholde mig min